

Ja, zij kunnen dansen!

Een op het eerste zicht doodgewoon stukje documentaire binnen een dansprogramma. Daar ligt, op een ouderwetse eikenhouten bank met duffe kussens, een gedrongen mannetje met behaarde benen. De kijker kan daar onbelemmerd van meegenieten, want hij heeft een korte broek aan. Aan zijn blote voeten prijken open gezondheidssandalen. De plaatselijke kapper zou je op zijn bek moeten slaan voor de korte, rechte en veel te brede pony die zijn voorhoofd ontsiert. Maar waarschijnlijker is, dat moeder de vrouw eens in de zes weken een bloempot op zijn hersens zet en aan het

hobbyen slaat. Ze is twee koppen groter dan hij en is, in tegenstelling tot haar echtgenoot, een kloeke verschijning. Ze zijn geen Bekende Vlamingen. Maar samen met hun zoon zorgen ze in het burgerlijke poppenhuisje in de negorij waar ze wonen voor een wat mij betreft onvergetelijk mooi stukje TV.

De zoon heeft zich nooit thuis gevoeld in zijn dorp, was altijd een beetje anders, een beetje bijzonder. Hij is gevoelig, heeft pit, fantasie en is een begenadigd danser. Dat hebben half Vlaanderen en half Nederland al mogen constateren tijdens SYTYCD. En ja, hij is van de verkeerde kant. Ook dat heeft hij al bekend gemaakt tot over de landsgrenzen. Hij deed dit al even genoeglijk als bescheiden als blij; doe het maar eens.

In Antwerpen heeft hij kort geleden eindelijk zijn eigen stekje gevonden en hij is er gelukkig. Het enige dat hij mist is seks, zegt hij als hem gevraagd wordt naar wat hij moeilijk vindt in deze periode van oefening en afzondering. Maar ja, dat is niet zo erg, die seks mist hij sowieso al twee jaar, voegt hij er, de kijker troostend, aan toe. Hij gaat namelijk voor echte liefde en dan heb je het als homo niet altijd gemakkelijk. Als hetero overigens ook niet, maar dit ter zijde.

De camera is opnieuw getuige als vader en moeder voor het eerst de nieuwe woning van hun zoon betreden. Ze zijn zuinig met hun lof. Een voorzichtig 'mooi' van vader, een afgemeten 'ach, het livingske' van moeder. Livingske? Het leek me stukken ruimer ademen dan waar de jongen vandaan kwam. Tja. Hij blijft echter een trotse onroerend goedbezitter en loodst zijn vader en zijn moeder stralend verder door het fonkelnieuwe pandje.

En dan volgt een kort interview met de ouders. Moeder voert het woord, vader staat zachtjes mee te knikken, half achter zijn vrouw verscholen. Maar als moeder begint te vertellen dat ze het feit dat hun zoon van de verkeerde kant is hebben geaccepteerd, roert er zich iets achter haar sterke schouder: vader zakt nog een tiental centimetertjes ineen en begint te snikken als een kind, compleet met de vuisten in de ogen. "Louis!" maant ma hem nog. Maar de dijk is al gebroken, daar is geen lievemoeieren meer aan. Vader zet dapper door, probeert tussen zijn snikken door een boodschap over te brengen en moeder zoekt innerlijk haar plaatsje naast hem op. Ze baant ruimte voor hem en zijn verdriet, gaat ook letterlijk opzij. De tranen staan ook haar nu in de ogen en ze kijkt oneindig lief. Vaders boodschap is ondanks vele onderbrekingen en gesnotter helder als glas en warm als vuur: o, wat houdt hij van zijn zoon en o wat heeft hij het moeilijk met diens geaardheid. De twee voor hem tegengestelde emoties leven in hem naast elkaar en dat breekt somtijds zijn hart. Vroeger vond hij het vies, homofilie, hij vond het niet kunnen, hij wilde er niets van weten. En eigenlijk, heel eerlijk gezegd nog niet echt. Ze zijn al naar de psychiater geweest en naar de psycholoog, niets hielp. Maar kijk eens naar zijn zoon, kijk eens wie HIJ (ja, hij spreekt met hoofdletters) is, wat HIJ allemaal doet. 'Aanvaard het', snottert hij alle ouders van holebi's dringend toe, 'aanvaard het, want je maakt je kind anders doodongelukkig en je eigen leven nog veel, veel ongelukkiger.' Moeder knikt hevig bewogen mee. Hoe mensen onder je ogen binnen luttele seconden beeldschoon kunnen worden.

Mijn dochter en ik hebben dit stukje meerdere keren bekeken: snikkend van het lachen. Het was naast ontroerend ook echt wel heel grappig. 'De psycholoog en de psychiater hebben niet geholpen', help, we sloegen dubbel. En iedere keer hielden we meer van deze mensen; ouders van eenvoudige komaf (meen ik) die van diep uit hun hart en zonder enig spel of schaamte hun verdriet en hun liefde, hun onvermogen en onbegrip en ook tegelijkertijd hun overwinning erop lieten zien. De passionele ontboezeming kwam volgens mij als een verrassing en maakte zoveel meer indruk dan wanneer een psycholoog komt vertellen dat je je kroost moet steunen in voor- en tegenspoed.

Het stukje na het interview hebben we ook meerdere malen afgespeeld en we zullen dat nog vaak doen. Als beloning na een lange dag werken of studeren of simpel als de troost die schoonheid in het algemeen is: de ijsingwekkend mooie dans die zoonlief, lieve zoon, samen met zijn danspartner voor een ademloos publiek neerzette op het podium van 'So you think you can dance'. Zijn ouders als geëmotioneerde supporters in de zaal.

Twee van de indrukwekkendste stukjes TV die ik in jaren zag. Ik kan er niet genoeg van krijgen. Gelukkig kan mijn dochter, anders dan ik, de – eh, ik zal haar even moeten vragen naar het woord – bedienen.

Het was: digibox.